Coloseni - Comentarii Jean Koechlin

Această scrisoare este adresată unei adunări pe care Pavel n-o vizitase niciodată (cap. 2.1). Colose pare să fi primit evanghelia prin intermediul lui Epafra, slujitor al lui Dumnezeu despre care aici (v. 7, 8) şi în capitolul 4.12,13 este dată o mărturie remarcabilă. Potrivit obiceiului său, apostolul pune în evidenţă mai întâi tot binele posibil la vremea credincioşilor cărora le scrie. Să ne inspirăm şi noi din exemplul său. Credinţa, speranţa şi dragostea erau fructul întreit şi complet adus de evanghelie la Colose (v. 4, 5). Însă ceea ce hrăneşte credinţa, ceea ce susţine speranţa şi ceea ce înflăcărează dragostea este cunoştinţa lui Dumnezeu (v. 10). De aceea, apostolul cere pentru coloseni, în rugăciunea lui, ca ei să fie umpluţi de această cunoştinţă. Trebuia ca umblarea lor – şi a noastră – să se supună unui dublu motiv. Faţă de cei din jurul nostru: să ne arătăm vrednici de Cel Căruia afirmăm că-I aparţinem! Şi, mai presus de toate, faţă de Domnul, dacă-L iubim: să căutăm să-I fim plăcuţi în toate privinţele! Gloria exercită asupra noastră o atracţie puternică (v. 11). Dar de ce se impune toată puterea Domnului? Nu pentru o aşa luptă spectaculoasă, nici chiar pentru a vesti, aici, evanghelia, ci, simplu, pentru a ne da răbdare şi consecvenţă („orice răbdare şi îndelungă-răbdare“) – cu bucurie. Sunt victorii pe care avem ocazia să le obţinem în fiecare zi!

Adevăratul creştinism nu este o religie, un ansamblu de adevăruri la care să aderăm. Este cunoaşterea experimentală a unei Persoane. Creştinismul este Hristos cunoscut şi trăit. Am fost puşi în relaţie cu o Persoană neasemuită: Fiul dragostei Tatălui. El ne-a făcut parte de lumină, de un loc în Împărăţie, de răscumpărare, de iertarea păcatelor, de pacea pe care a făcut-o prin propriul Său sânge (v. 20)… Ceea ce conferă însă măreţie unei asemenea lucrări este însăşi măreţia Celui care a împlinit-o. Şi apostolul enumeră dintr-o răsuflare gloriile Celui Preaiubit: ce este El, ce a devenit şi ce ne-a făcut. El afirmă dubla Lui întâietate: asupra universului creat şi asupra Adunării, prin cele două titluri, de Întâi-născut din toată creaţia (adică de Moştenitor universal) şi de Întâi-născut dintre cei morţi. Prin El, viaţa a ieşit din neant în creaţie şi, de asemeni, a ieşit din mormânt în răscumpărare. El este Creatorul tuturor lucrurilor din ceruri şi (de) pe pământ (v. 16). El este Reconciliatorul, Cel care a împăcat toate lucrurile pe pământ şi în ceruri (v. 20). În sfârşit, El este Stăpânitorul care trebuie să aibă cel dintâi loc în toate lucrurile. În ceruri, pe pământ şi în inimile noastre (v. 18)!

Slujitor al evangheliei (v. 23b), Pavel era, de asemeni, slujitor al adunării (v. 25). Cu preţul atâtor suferinţe, el lucra şi lupta pentru ea (v. 28, 29). «Muncă», «suferinţă» şi «luptă» sunt sensurile pe care le are pentru el cuvântul «slujbă» (vezi Numeri 4.3). El vestea tainele, ascunse celor înţelepţi şi pricepuţi, dar descoperite celui mai tânăr credincios (v. 26; cap. 2.2b; comp. cu Efeseni 3).Cu această ocazie facem o paralelă între cele două epistole, cea către Coloseni şi cea către Efeseni. În timp ce în Efeseni creştinul este privit aşezat în locurile cereşti în Hristos (Efeseni 2.6), în Coloseni este privit ca fiind pe pământ, având-L pe Hristos în el: speranţa gloriei (v. 27). Ce gând! Cel în care „locuieşte trupeşte toată plinătatea“ (cap. 2.9) locuieşte El Însuşi în inimile alor Săi. Înţelegem atunci de ce, înainte de a spune despre „vorbiri convingătoare“ (v. 4) şi despre „închipuirile minţii omeneşti“, apostolul începe prin a prezenta excelentele realităţi creştine, ca pentru a le pune în contrast. Într-adevăr, noi avem în Hristos „toate bogăţiile siguranţei depline a înţelegerii“ şi „toate comorile înţelepciunii şi ale cunoştinţei“ (v. 2, 3). Ce am mai căuta în afara Lui?

Preocuparea cu gloriile Domnului Isus este mijlocul de a fi zidiţi şi înrădăcinaţi în El (v. 7). Rădăcinile unui arbore îi asigură deopotrivă hrana şi stabilitatea (Proverbe 12.3). Creştinul, dacă nu este întărit în credinţă (cap. 1.23), riscă să fie antrenat de „orice vânt de învăţătură“ (Efeseni 4.14; comp. cu Matei 13.21). Şi tocmai asemenea vânturi periculoase băteau la Colose: filosofia (v. 8), tradiţia, închinarea la îngeri (v. 18), rânduieli religioase (v. 22), … tot ceea ce versetul 8 numeşte „amăgire deşartă“. Cu o nu mai mică imaginaţie, astăzi sunt inventate şi răspândite doctrine şi teze. Să ne ferim să ne plecăm urechea la vreo învăţătură care se depărtează de Cuvântul lui Dumnezeu! Vrăjmaşul sufletelor noastre, prin agenţii pe care-i foloseşte, voia să ne înşele (v. 4), să ne transforme în prada sa (v. 8), să ne facă în mod fraudulos să pierdem premiul alergării (v. 18). Lupta cea mare însă a fost purtată şi câştigată de Altul. Crucea, locul unde Satan pentru o clipă s-a crezut triumfător, a marcat înfrângerea lui totală şi în public (v. 15), el însuşi fiind dezbrăcat de armura în care se încrezuse şi de bunurile lui (citiţi Luca 11.21,22). Să nu ne lăsăm răpiţi, sau mai degrabă să nu-I răpim noi Domnului ceea ce Îi aparţine, orice-ar fi!

Ceea ce trebuie să facem sau ceea ce nu trebuie să facem decurge din ceea ce suntem. Poziţia noastră dublă urmează să fie precizată (v. 12, 13). 1. Noi suntem morţi împreună cu Hristos (v. 20), morţi faţă de cunoştinţele elementare ale lumii; nu mai putem lua ca regulă de viaţă principiile care guvernează lumea, cu pretenţiile ei morale sau religioase şi cu aprecierile ei, deseori false, despre bine şi despre rău. 2. Noi suntem „înviaţi împreună cu Hristos“ (cap. 3.1). Fiind oameni de sus, să ne gândim la cele de sus, aplicând principiile de sus în împrejurările noastre cele mai obişnuite.„Aţi murit“, confirmă versetul 3, iar viaţa nouă, nepieritoare, pe care o aveţi în prezent, este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“. „De aceea lumea nu ne cunoaşte“ – adică nu ne poate înţelege – „pentru că nu L-a cunoscut pe El“ (1 Ioan 3.1). Dar când Hristos Se va arăta, atunci toţi vor şti care era secretul nostru.Deşi viaţa noastră este în cer, ne rămân pe pământ „mădulare“ morale periculoase, altfel spus, poftele noastre. Să dăm morţii toate aceste manifestări vinovate ale omului vechi. Din pricina lor „vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării“. Din pricina lor, de asemenea, această mânie a căzut asupra Înlocuitorului nostru perfect.

Ceea ce a dezbrăcat omul cel vechi se compune din triste zdrenţe, desemnate în versetele 8 şi 9: mânie, răutate, defăimare… Să ne fie ruşine să ne înfăţişăm astfel! Să îmbrăcăm mai degrabă veşmintele luminoase ale omului nou, căruia Hristos îi este Modelul desăvârşit (v. 10). Podoabele Sale sunt descrise: milă…, smerenie, blândeţe, îndelungă-răbdare, iertare… Iar mai presus de toate, să ne acoperim cu dragostea, care este însăşi natura Sa, pentru că dragostea ne va face recunoscuţi ca ucenici ai lui Isus (Ioan 13.35).Starea noastră lăuntrică nu este de mai mică importanţă. În noi trebuie să locuiască: Hristos care este totul (v. 11b), pacea Sa (v. 15), Cuvântul Său (v. 16). Doar a avea Biblia acasă sau chiar la căpătâi nu ne va face nici cel mai mic bine. Bucatele cele mai tonice nu ne hrănesc câtă vreme rămân în farfurie. Cuvântul trebuie să locuiască în noi din belşug (Romani 10.8). Un alt mijloc la care încă nu ne gândim, pentru a fi învăţaţi şi îndemnaţi, sunt cântările cântate lui Dumnezeu de inimile noastre (Psalmul 119.54). Să nu-L privăm de acestea nici pe El, nici pe noi. În fine, pentru fiecare dintre cuvintele sau faptele noastre, o dublă întrebare va servi ca piatră de încercare. Pot eu spune sau face aceasta în Numele Domnului Isus? Pot eu să-I aduc mulţumiri pentru aceasta lui Dumnezeu Tatăl?

Capitolul 3.10,11 ştergea toate diferenţele dintre creaturile lui Dumnezeu, pentru a nu menţine decât distincţia fundamentală dintre omul cel vechi şi omul cel nou (comp. cu Galateni 3.27,28). Aici însă creştinul, în care coexistă cele două firi, este examinat în relaţiile sale cu alţii şi în acelaşi timp cu Dumnezeu. Spre deosebire de restul epistolei, unde avem de-a face cu Hristos („Viaţa noastră“), aici El este numit Domnul, pentru a sublinia drepturile Sale şi autoritatea Sa. Copii, femei, soţi, slujbaşi sau stăpâni, fiecare, la locul său şi în felul său, slujeşte „Domnului Hristos“. Iar „faţă de cei de afară“ (v. 5), care trebuie să fie atitudinea noastră? În primul rând o umblare înţeleaptă, ilustrând adevărul! Apoi

un limbaj plin de har şi de fermitate, potrivit situaţiei şi stării fiecăruia! De asemenea, rugăciuni (v. 3)! Pavel le solicită pentru el însuşi. Şi remarcăm că nu uşa închisorii doreşte el să o vadă deschisă, ci uşa evangheliei.Aceste versete corespund celor din Efeseni 5.22–6.9. «În aceste două pasaje este foarte frumos de văzut în ce fel doctrina divină pătrunde în toate detaliile vieţii şi răspândeşte parfumul perfecţiunii sale peste toate relaţiile.»

Pavel, întemniţat la Roma, s-a folosit de acelaşi mesager credincios, Tihic, pentru a trimite cele două epistole ale sale, către Efeseni şi către Coloseni (Efeseni 6.21,22). Alţi fraţi şi oameni ai lui Dumnezeu participau la lucrările lui şi împărtăşeau subiectele sale de rugăciune: Epafra, care, după ce le vorbise despre Domnul colosenilor (cap. 1.7), acum vorbea despre ei Domnului (v. 12), Onisim, Aristarh, Marcu, Luca… şi, de asemenea, Dima, cel care la început fusese foarte strâns legat de lucrare, în timp ce aici este doar pomenit…Ne putem închipui confuzia lui Arhip auzindu-şi numele în scrisoarea citită înaintea Adunării. Care este această slujbă specială pe care o primise „în Domnul“? Este suficient că o ştiuse el. Iar dacă Duhul lui Dumnezeu nu ne precizează, este pentru ca fiecare credincios să-şi poată pune propriul nume în locul celui al lui Arhip.Starea dezastruoasă a adunării din Laodiceea, descrisă în Apocalipsa 3.17, arată că ea n-a avut niciun profit de pe urma acestei scrisori care i-a fost apoi comunicată şi ei (v. 16). A rămas săracă, acumulând alte bogăţii şi alte comori decât cele din capitolele 1.27 şi 2.2,3. A rămas goală, neştiind să se îmbrace potrivit cu capitolul 3.10,12,14… Domnul să ne ajute să ţinem cont de avertismentele din Cuvântul Lui, iar acesta să locuiască în noi din belşug (cap. 3.16)!

clickbible.org